

Farní listy X/2007

Týdeník farností Domažlice a Milavče

2. listopadu – 1. neděle adventní

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny dědičného hříchu, který prožíváme na konci prvního adventního týdne, připomíná nám důležitou pravdu o této době: advent je dobou očekávání. A čekání vůbec nemusí být jednoduché, proto i tato doba nemá v sobě nic z naivní idylky.

V kapli Scrovegni v Padově najdeme fresku od Giotta s názvem Setkání u Zlaté brány. Malíř se inspiroval vyprávěním z Jakubova apokryfního evangelia, které uvádí Příběh rodičů Panny Marie, Jáchyma a Anny. Dlouho se nemohli dočkat dítěte, a proto se Jáchym rozhodl odejít z města a o samotě v poustevně modlitbou a půstem se snažil vyprosít si Boží milost. Anna zůstala doma. Až se dočkali chvíle, kdy anděl přinesl radostnou zvěst: budou mít dítě! Šťastní manželé vyběhli si naproti. U jedné z brán, která vedla do města tzv. Zlaté brány, si padli do náruče. Kolik radostí je zachyceno na této fresce. Je to radost z naplněného očekávání.

V Bibli najdeme další příklady lidí podrobených zkoušce trpělivosti. Historie spásy začíná příběhem Abrahama, otce všech věřících, jehož největší zbraní bylo, že věřil proti naději. Neměl nic kromě Hospodinova slova. Kromě příslibu, že přes své stáří a dosavadní neplodnost, bude jednou otcem velkého národa. Jakmile se tento Boží příslib splnil, hned nastalo další očekávání: vyvolený národ - Izrael očekával Mesiáše, Božího pomazaného, který měl obnovit smlouvu mezi Bohem a jeho lidem.

Možná právě očekávání je tím klíčovým postojem, k němuž nás vede zjevení.

Nemá cenu si stěžovat na komerční tvář adventu, na banalitu toho všeho, co nás obklopuje. Raději se ptám: skutečně na někoho čekám? Žiji očekáváním splnění Božího příslibu? Najdu si, jako Jáchym, svoji poušť, příležitost k půstu a čas na modlitbu?

P. Miroslaw Gierga

Milí čtenáři,

začíná nám krásné období Adventu. Ti, co si dnes ráno přivstali, mohli již slyšet z ochozu domažlické věže Z nebe posel vychází, tradiční oznámení městu, že nastala doba adventní. Kromě toho se večer nad Domažlicemi ponese hlas Adventníčku, malého zvonku, který také již léta patří do předvánočního času. Ve stejnou dobu budou mnozí dnes usedat k první zapálené svíčke adventního věnce, který si dnes při některé mši svate nechali v Domažlicích požehnat. A nerad bych zapomněl na roráty, ať již reprodukované nebo živé, které budou vždy v úterý a v pátek znít setmělým klášterním kostelem v Domažlicích, každé úterý v DCM v Plzni a určitě i na mnoha dalších místech. A co to vlastně roráty jsou? Jedná se o staré české adventní písně, sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. Souhrnné označení roráty pochází z nejznámější latinské adventní písně pocházející z 16. stol z Francie: "Rorate coeli de super..." - "Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele...". Roráty připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí ujištění o Boží věrnosti v příslibu spásy.

A pokud půjdete večer po domažlickém náměstí, tak by byla škoda nevyužít otevřené věže, v adventu každý den mezi 17.45 a 18.15, protože takové zasněžené náměstí, si pohledem z věže užijete daleko lépe. Advent je prostě nádherný čas a ti, kdož jej věnují jen nakupování a poklizení, se o moc ochuzují.

Nadcházející doba je hlavně časem očekávání, které bude naplněno slavností narození Ježíška. Adventní Farní listy, které právě držíte v ruce, či máte položené před sebou, se snaží také naplnit očekávání a to Vás, čtenářů. Zda se to povedlo, uvidíte po jejich přečtení.

Krásný Advent všem čtenářům Farních listů přeje

Petr Vondraš